

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615219084
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7615219084.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. D., E. XXX/XX, zast. Advokátska kancelária Hovan a Hospúdka, s.r.o., so sídlom Spišská Nová Ves, M. Gorkého 8, IČO: 47233419, proti žalovanej A. A., nar. XX.X.XXXX, bytom B. C. D., F. XXXX/XX, zast. Advokátska kancelária VIŠŇOVSKÁ, s.r.o., so sídlom Spišská Nová Ves, Radničné námestie 279/4, IČO: 51284731, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves 2C/458/2015-275 zo dňa 8.12.2021

rozhodol:

M e n í rozsudok v napadnutom III. výroku o náhradovej povinnosti tak, že na vyrovnanie podielov je žalobca povinný zaplatiť žalovanej sumu 1.126,30 €, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

V ostatnej časti rozsudok p o t v r d z u j e.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom: I. z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu: 1/ osobné motorové vozidlo zn. Hyundai i30, EVČ: B., VIN: G., rok výroby 2007, 2/ kompletne zariadenie obytného priestoru v nehnuteľnosti v k. ú. B. C. D. C. E. XXX/XX a 3/ motocykel zn. Ada Moto. II. Do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v kat. území H. I., zapísanú na LV č. XXX, a to parcela reg. C-KN č. 797/1 - trvalé trávnaté porasty o výmere 1.196 m². III. Na vyrovnanie podielov uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 6.833,33 € a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.707,08 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. IV. Závazok z úveru poskytnutého Slovenskou sporiteľňou, a.s. na základe zmluvy o úvere zo dňa 6.4.2011 č. 505642498 prikázal žalobcovi a žalovanej každému v podiele 1/2 V. Závazok z úveru poskytnutého Slovenskou sporiteľňou, a.s. na základe zmluvy o úvere zo dňa 8.4.2005 č. 503367787 prikázal žalobcovi a žalovanej každému v podiele 1/2 VI. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodol tak po zistení, že manželstvo účastníkov uzatvorené dňa 1.5.2004, bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 15P/115/2015 zo dňa 30.6.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.7.2015, pričom bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej len „BSM“) zaniknuté rozvodom nebolo vyporiadané dohodou účastníkov v lehote do troch rokov od rozvodu manželstva. Súd mal preukázané, že návrh na vyporiadanie BSM rozhodnutím súdu bol podaný včas (dňa 22.10.2015), preto vykonal stranami sporu navrhnuté dokazovanie, vec právne posúdil podľa ustanovení § 143, § 144, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1 a 3, § 150, § 511 ods. 1 a 2 Občianskeho

zákonníka (ďalej len „OZ“), § 186 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že návrh je dôvodný a nakoľko strany sporu neuzavreli zmierni ani v priebehu súdneho konania, vykonal vyporiadanie zaniknutého BSM podľa zásad uvedených v ust. § 150 OZ. Pri vyporiadaní vychádzal zo zásady rovnosti podielov, keďže nemal preukázané, že by sa niektorý z manželov výraznou mierou pričínil o nadobudnutie vecí alebo vznik dlhu, keďže tak hnutelné veci, ako aj záväzky manželov vznikli „titulom ich spoločnej domácnosti“. Strany sporu do vyporiadania zahrnuli hnutelné veci: osobné motorové vozidlo zn. Hyundai i30, kompletne zariadenie obytného priestoru, motocykel zn. I. A., nehnuteľnosť v kat. území H. I., pohľadávka voči H. A. a spoločné záväzky manželov z úverových zmlúv. Podľa zistenia súdu prvej inštancie rozdelenie vecí ani ich zostatková hodnota medzi stranami neboli sporné. Taktiež nebolo sporné, že po rozvoде manželstva boli splatené dva úvery, a to úver poskytnutý Tatra bankou a.s. na základe zmluvy zo dňa 24.10.2014, zostatok ktorého vo výške 4.706,66 € po rozvoде manželstva splatila žalovaná a úver poskytnutý Consumer Finance Holding a.s. na základe zmluvy zo dňa 23.1.2015 so zostatkom vo výške 2.414,16 €, ktorý po rozvoде manželstva zaplatil žalobca. S poukazom na zistené skutočnosti súd prvej inštancie do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal osobné motorové vozidlo v zostatkovej hodnote 4.500,- €, zariadenie obytného priestoru v zostatkovej hodnote 4.160 € a motocykel v zostatkovej hodnote 300,- €, pričom polovica z hodnoty týchto vecí (2.250 € + 2.080 + 150 €) predstavuje sumu, ktorú je žalobca povinný zaplatiť žalovanej na vyrovnanie podielov. Keďže žalobca i žalovaná splatili po rozvoде manželstva úvery, súd skonštatoval, že stranám vznikol „nárok na vyrovnanie podielov zo súm splatených po rozvoде, teda polovica zo sumy 2.414,16 € splatená žalobcom na úvere od Consumer Finance Holding, t.j. suma 1.207,08 € a polovica zo sumy 4.706,66 € splatená žalovanou za úver od J. K., t.j. suma 2.353,33 €“. Spornými medzi stranami boli nehnuteľnosť – pozemok v Liptovskej Anne, pohľadávka voči H. A. a záväzky z úverov poskytnutých SLSP a.s. Pokiaľ ide o pozemok v H. I. a jeho hodnotu, súd prvej inštancie vyšiel z vyjadrení strán, podľa ktorých „ani jeden z nich nemá záujem mať pozemok vo svojom výlučnom vlastníctve s tým, že žalobca navrhoval prikázať pozemok žalovanej a žalovaná navrhovala prikázať pozemok do podielového spoluvlastníctva oboch, eventuálne do výlučného vlastníctva žalobcu. Strany menili aj cenu pozemku. Žalobca pôvodne nesúhlasil s cenou pozemku navrhovanou žalovanou, pričom napriek opakovaným urgenciám súdu nepredložil žiaden relevantný dôkaz o cene pozemku. Napokon sa strany dohodli na cene 9.000,- € a následne na poslednom pojednávaní prezentovali cenu pozemku 60.000,- €“. Na navrhovanú cenu pozemku vo výške 60.000,- € súd prvej inštancie v zmysle ust. § 186 ods. 2 CSP neprihliadal, nakoľko mal dôvodné pochybnosti o pravdivosti tejto dohody strán s poukazom na ich vyjadrenia o tom, za akých podmienok s touto cenou súhlasia i na to, že žalobca žiadnym relevantným dôkazom cenu pozemku nepreukázal. Vzal tiež do úvahy, že cena 60.000 € je mnohonásobne vyššia než kúpna cena predmetného pozemku podľa kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 4.11.2013 (3.946,80 € - 3,33€/m²) i stranami pôvodne dohodnutá cena pozemku 9.000,- €, pričom „nie je zrejmé, k akým zásadným okolnostiam došlo, že cena pozemku tak vysoko vzrástla, keď podľa tvrdení strán na pozemku neprebehli žiadne zmeny, stále má ísť o trvalý trávnatý porast“. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie cenu pozemku vo výške 60.000 € považoval za účelovú a vyšiel z ceny pozemku 9.000,- €, stranami pôvodne dohodnutej. Pozemok prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej z dôvodu, že žalovaná splatila úver poskytnutý na kúpu tejto nehnuteľnosti, v priebehu celého konania prezentovala svoj záujem o túto nehnuteľnosť a takéto usporiadanie súd považoval za spravodlivé, keďže všetky hnutelné veci nadobudnuté počas trvania manželstva boli prikázané žalobcovi. Keďže žalovanej prikázal do výlučného vlastníctva pozemok v hodnote 9.000,- €, polovica z tejto sumy, t. j. 4.500 € je nárokom žalobcu na vyrovnanie jeho podielu zo zaniknutého BSM. Vzhľadom na uvedené súd zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanej na vyrovnanie podielov sumu 6.833,33 €, pozostávajúcej zo súčtu súm 2.250,- € (1/2 z hodnoty motorového vozidla) + 150 € (1/2 z hodnoty motocykla) + 2.080,- € (1/2 z hodnoty zariadenia) + 2.353,33 € (1/2 zostatku úveru J. K. zaplateného žalovanou) a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 5.707,08 €, pozostávajúcu zo súčtu 4.500,- € (1/2 hodnoty pozemku) + 1.207,08 € (1/2 zostatku úveru Consumer Finance Holding zaplateného žalovaným). Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vyporiadal tiež spoločné úvery poskytnuté SLSP a.s. č. 503367787 dňa 8.4.2005 a č. 505642498 dňa 6.4.2011, ktoré boli manželom poskytnuté ako solidárnym dlžníkom za trvania ich manželstva za účelom financovania ich bývania. S prihliadnutím na skutočnosť, že sa jedná o spoločné záväzky manželov, ktoré po rozvoде manželstva úvery splácajú za žalobcu a žalovanú ich rodičia, resp. matka žalobcu a matka žalovanej, ktoré nimi zaplatené splátky titulom vydania bezdôvodného obohatenia si vymáhajú v súdnom konaní vedenom na tunajšom súde (matka žalobcu od žalovanej a matka žalovanej od žalobcu), otázka, že týmito úvermi malo dôjsť k zhodnoteniu nehnuteľnosti tretej osoby, je predmetom súdneho konania vedeného pod sp. zn. 16C/171/2016, súd preto považoval za spravodlivé záväzky

z úverov vyporiadať tak, že ich prikázal obom stranám v podieloch ..1/2..z celku. Aj keď je nepochybné, že do splácania týchto záväzkov vstúpili po rozvedení tretie osoby, súd akcentoval v tejto súvislosti, že vyporiadanie BSM sa týka len bývalých manželov, preto nároky z plnení, ktoré za žalobcu a žalovanú plnili tretie osoby, môžu byť uplatnené v inom konaní. Pokiaľ ide o spornú pohľadávku voči H. A. (otcovi žalobcu), ktorý v čase trvania manželstva účastníkov bol vlastníkom nehnuteľností, do ktorej manželia investovali prostriedky z bankových úverov na financovanie bývania, súd dospel k záveru, že táto pohľadávka netvorí predmet vyporiadania. Podľa vyjadrenia žalobcu táto pohľadávka vo výške 46.973 € má predstavovať uhradené úverové splátky, ktoré boli investované do nehnuteľnosti vo vlastníctve H. A., vyčíslená takým spôsobom, že od sumy dvoch úverov poskytnutých SLSP a.s. vo výške 39.832,72 € a VÚB a.s. vo výške 23.235,74 €, žalobca odpočítal sumu 11.360 € použitú na zariadenie bytu a sumu 5.000 € použitú na akontáciu auta. Z dokazovania vyplynulo, že úver poskytnutý VÚB bankou bol refinancovaný úverom č. 505642498 poskytnutým SLSP a.s. dňa 6.4.2011. Súd poukázal na to, že spoločné záväzky z oboch úverov poskytnutých SLSP a.s. vyporiadal tak, že ich prikázal na zaplatenie obom stranám, každej v ..1/2.. Podľa posúdenia súdu pohľadávka voči H. A., „ktorej základ tvoria úvery poskytnuté manželom“, nemôže byť predmetom vyporiadania BSM, ide o nárok na vydanie obohatenia titulom zhodnotenia jeho nehnuteľnosti, ktorý si žalovaná uplatňuje v konaní sp. zn. 16C/171/2019 a ku ktorému sa žalobca nepripojil. Na základe uvedeného súd prvej inštancie nezahrnul spornú pohľadávku do vyporiadania BSM. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP a vzhľadom na čiastočný úspech strán, keďže ani jedna zo strán nemala v spore prevažne väčší úspech a každá zo strán nadobúda rovnaký podiel zo spoločného majetku, súd nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán nepriznal.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, odôvodniac ho tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). V odvolaní uviedol, že nenapáda zistenú majetkovú podstatu, ktorá spadá do BSM a akceptuje aj spôsob rozdelenia majetku; nesúhlasí však so spôsobom vyporiadania v III. výroku, podľa ktorého „Na vyrovnanie podielov je žalobca povinný zaplatiť žalovanej sumu 6.833,33 € a žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 5.707,08 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku“, voči ktorému výroku smeruje dôvody podaného odvolania. Podľa žalobcu takýto spôsob vyporiadania a výplaty vyrovnávacieho podielu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ktoré súd uskutočnil v rámci kontradiktórnosti konania a v deklarovanej dohode strán o cene nehnuteľnosti. Podľa žalobcu z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obe sporové strany súhlasne prezentovali cenu nehnuteľnosti v H. I., prikázanej do výlučného vlastníctva žalovanej, vo výške 60.000,- €. Vytkol súdu prvej inštancie, že na stranami dohodnutú cenu pozemku s poukazom na ust. § 186 ods. 2 CSP neprihliadal, nakoľko mal dôvodnú pochybnosť o pravdivosti tejto dohody. Citoval znenie ust. § 186 ods. 2 CSP a mal za to, že v tomto prípade nie sú dôvodné pochybnosti súdu o pravdivosti zhodného tvrdenia strán, nakoľko pozemok v H. I. nemôže mať hodnotu, ktorú strany prezentovali v minulosti, súdny spor je vedený od roku 2015 a je zrejmé, že ceny stavebných pozemkov stúpajú, a navyše obe strany zhodne konštatovali, že sa dohodli na cene 60.000,- €. Teda nejde o fiktívnu skutočnosť a nemožno dohodu o cene subsumovať pod nejaké pochybné tvrdenia, čo je zrejmé aj zo zvukového záznamu z pojednávania dňa 9.11.2021, na ktorom strany opakovane uviedli, že cena pozemku je 60.000,- € a súd prvej inštancie skonštatoval, že táto dohoda o cene nie je spornou záležitosťou. Podľa názoru žalobcu súhlasné vyjadrenie oboch sporových strán nemôže byť zo strany súdu hodnotené ako účelové a nebudaj špekulatívne, nakoľko ide o dohodu účastníkov konania, ktorá sa nemusí preukazovať samostatným dôkazom. V tomto prípade nebolo dôvodné aplikovať akékoľvek pochybnosti, ktoré mal na mysli zákonodarca v ust. § 186 CSP. Súdu neprináleží moderovať dohodnuté podmienky vyporiadania, upravovať cenu určenú súhlasným vyjadrením strán a určovať, že cena nehnuteľnosti je nižšia. V rámci vyporiadania pri zhodnom tvrdení ceny nehnuteľnosti podľa žalobcu bolo nutné vychádzať zo sumy 60.000,- €, teda každý z účastníkov má nárok na sumu 30.000,- € a vychádzajúc z takto určenej ceny nehnuteľnosti je žalobca povinný zaplatiť žalovanej sumu 6.833,33 € a žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 35.707,08 €, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v III. výroku navrhovaným spôsobom s tým, že ostatné výroky napadnutého rozsudku ostanú v pôvodnom znení bez zmeny, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že tvrdenia žalobcu o stranami súhlasne prezentovanej cene nehnuteľnosti v Liptovskej Anne v sume 60.000,- €, sú špekulatívne. Poukázala na svoje

jednoznačné stanovisko ohľadom tejto nehnuteľnosti, vyplývajúce z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 9.11.2021 (str. 3), na ktorom uviedla: „...poukazujeme tiež na to, že tento spor trvá už 6. rok, pričom žalobca bol opakovane dva roky urgovaný, aby predložil doklad o cene pozemku v H. I. a v súlade so zásadou sudcovskej koncentrácie konania máme za to, že súd by nemal prihliadať na dôkazy, ktoré boli predložené oneskorene, ale aj napriek tomu sme ochotní súhlasiť s cenou pozemku v H. I. v hodnote 60.000,- € s tým, že pozemok prípadne do podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej“. K hodnote pozemku v H. I. žalovaná uviedla, že „... podľa nášho názoru informácie z internetového portálu o tom, že v takej cene sa taký pozemok ponúka, nie je dôkazom o tejto cene pozemku. Máme za to, že žalobca mal dostatočný priestor na to, aby preukázal hodnotu pozemku buď znaleckým posudkom alebo vyjadrením realitných kancelárií, čo však neurobil. My vzhľadom k tomu, že máme záujem o ukončenie tohto sporu, súhlasíme s cenou 60.000,- €, avšak navrhujeme, aby pozemok bol v spoluvlastníckom vlastníctve, v prípade ak má záujem žalobca tak v jeho výlučnom vlastníctve“. Žalovaná mala za to, že z jej vyjadrení v konaní a na pojednávaní dňa 9.11.2021 sú zrejmé jej vyjadrenia k cene pozemku, ako aj to, za akých okolností a podmienok bola ochotná cenu pozemku vo výške 60.000,- € akceptovať napriek skutočnosti, že táto nebola žiadnym relevantným spôsobom preukázaná. Z jej stanoviska nikde nevyplýva skutočnosť, že táto suma bola vzájomne odsúhlasená. Na základe uvedených skutočností mala za to, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav a na základe zisteného skutkového stavu vo veci správne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie aj náležite a správne odôvodnil. Aj napriek skutočnosti, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s pohľadávkou manželov voči H. A., odvolanie proti rozsudku nepodala z dôvodu, že má záujem na ukončení konania o vyporiadanie BSM. Vzhľadom na uvedené navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť v celom jeho rozsahu ako vecne správny.

5. Žalobca v odvolacej replike zotrval na dôvodoch podaného odvolania a trval na tom, že suma 60.000,- € ako cena pozemku bola stranami odsúhlasená, čo potvrdzujú vyjadrenia žalovanej na pojednávaní. Vzhľadom k tomu, že išlo o súhlasné vyjadrenie oboch sporových strán, nebolo nutné predkladať o tejto skutočnosti žiaden ďalší dôkaz. Nesúhlasil so spôsobom vyporiadania súdom prvej inštancie, ktorý neakceptoval dohodu účastníkov a súd ju nezohľadnil vo výrokovvej časti svojho rozsudku.

6. Žalovaná na odvoláciu repliku žalobcu nereagovala.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné; napadnutý rozsudok je zákonný a vecne správny, pretože súd prvej inštancie v procese dokazovania i hodnotenia vykonaných dôkazov sa dôsledne riadil požiadavkami zákona a ustálenej právnej praxe a spor správnym spôsobom posúdil po skutkovej a aj po právnej stránke.

8. Súd prvej inštancie pochybil iba vo formulácii výroku (III.) o konečnej náhradovej (výplatnej) povinnosti strán, pokiaľ III. výrok rozsudku formuloval takým spôsobom, že povinnosť zaplatiť peňažnú náhradu na vyrovnanie podielov z BSM uložil obojstranne (žalobcovi i žalovanej). Ide o nesprávny postup, nakoľko pri celkovom vyporiadaní hodnôt jednotlivých hnutelých a nehnuteľných vecí, majetkových hodnôt alebo iného prikázaného majetku, rozdelením jednotlivých vecí a ich prikázaním do výlučného vlastníctva manželov sa zvyčajne nenaplnia presne stanovené podiely a v takom prípade hodnoty podielov sa musia vyrovnáť, čo súd premietne vo výroku rozsudku uložením povinnosti tomu (jednému) z bývalých manželov - ktorému sa z vyporiadavaného majetku dostáva viac, zaplatiť druhému peňažné vyrovnanie. Zároveň v odôvodnení rozsudku súd náležite a zrozumiteľne vysvetlí, ako v rámci konečného „výúčtovania“ dospel ku konkrétnej sume peňažnej náhrady, ktorú je potrebné zaplatiť na vyrovnanie (určených) podielov bývalých manželov zo zaniknutého BSM. V danom prípade vychádzajúc z celkovej hodnoty spoločne nadobudnutých hnutelých vecí zistenej súdom prvej inštancie v súhrnnej výške 17.960 € [4.500 + 4.160 + 300 + 9.000] a pri zásade rovnosti podielov strán, predstavuje podiel žalobcu a žalovanej sumu 8.980,- €. Do výlučného vlastníctva žalobcu boli prikázané veci v hodnote 8.960,- € a do výlučného vlastníctva žalovanej nehnuteľnosť v hodnote 9.000,- €, preto na vyrovnanie podielov z BSM (vzhľadom na to, že podiely oboch manželov na majetku nadobudnutého do BSM sú rovnaké) by bola žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi sumu 20,- €. Nakoľko ale žalovaná zaplatila po rozvoze manželstva zostatok spoločného úveru veriteľovi Tatra banka, a.s. vo výške 4.706,66 €

a žalobca zaplatil zostatok úveru spol. Consumer Finance a.s. vo výške 2.414,16 €, v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ust. § 150 OZ a pri rešpektovaní tiež zásady, že na spoločných záväzkoch sa manželia podieľajú v rovnakej miere, k tejto sume bolo potrebné pripočítať sumu 1.207,08 € (polovicu zostatku úveru zaplateného po rozvode žalobcom), ktorú je žalovaná povinná nahradiť žalobcovi z titulu svojho podielu na spoločnom záväzku, a následne zohľadniť vo výpočte sumu 2.353,33 € (polovicu zostatku úveru zaplateného po rozvode žalovanou), ktorou je žalobca povinný vyrovnať podiel žalovanej na úhrade spoločných záväzkov. V konečnom matematickom výsledku je takto výplatná povinnosť na strane žalobcu, ktorý je povinný nahradiť žalovanej titulom vyrovnania podielov sumu 1.126,25 €, zaokrúhlene 1.126,30 € [2.353,33 – 20 – 1.207,08 €].

9. Z týchto dôvodov bolo potrebné rozsudok v napadnutom výroku (III.) formálne zmeniť tak, že peňažná povinnosť na vyrovnanie podielov z BSM bola uložená (iba) žalobcovi tak, že je povinný zaplatiť žalovanej sumu 1.126,30 € (1.146,30 – 20) do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

10. Rozsudok v ostatnej časti, t.j. vo výrokoch vo veci samej pod č. I., II., IV. a V., ako aj v závislom výroku o trovách konania (VI.), odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny, stotožňujúc sa s jeho dostatočnými a zásadnými dôvodmi, na ktoré odvolací súd v celom rozsahu poukazuje.

11. Na vecnej správnosti napadnutého rozsudku nič nemení ani podané odvolanie žalobcu a jeho námietky vo vzťahu k hodnote spoločnej nehnuteľnosti prikázanej do výlučného vlastníctva žalovanej – parcele reg. C-KN č. 797/1 - trvalé trávnaté porasty o výmere 1.196 m², evidovanej na LV č. XXX v kat. území H. I.. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ neprihliadol na cenu pozemku vo výške 60.000,- € prezentovanú v záverečnom štádiu konania žalobcom a túto nehnuteľnosť na základe zhodných tvrdení strán vyporiadal (prikázaním do výlučného vlastníctva žalovanej) v správnej hodnote 9.000,- €, resp. cene pozemku, ktorá bola stranami sporu v konaní zhodne pôvodne deklarovaná, a to na základe návrhu žalobcu predneseného na pojednávaní dňa 19.11.2020 (zápisnica o pojednávaní zo dňa 19.11.2020, v spise na č.l. 219 – 220). Postup súdu prvej inštancie v konaní bol v plnom súlade s ust. § 186 ods. 2 v spojení tiež s ust. § 151 CSP, pokiaľ si osvojil skutkové zistenie o cene pozemku vo výške 9.000,- € založené na zhodnom tvrdení strán a ohľadom tejto nespornej skutočnosti dokazovanie nevykonal. Rovnako správne súd prvej inštancie neprihliadol na žalobcom v ďalšom priebehu konania (na pojednávaní dňa 9.11.2021) navrhovanú cenu pozemku vo výške 60.000,- € odvolávajúc sa na ponuku porovnateľného pozemku realitnej kancelárie, s ktorou žalovaná bola ochotná súhlasiť iba pod podmienkou, že nehnuteľnosť bude prikázaná do podielového spoluvlastníctva strán alebo do výlučného vlastníctva žalobcu (zápisnica o pojednávaní zo dňa 9.11.2021 na č.l. 269 – 271). Túto cenu pozemku súd nemohol vziať za základ svojho rozhodnutia, nakoľko na neskoršie zmeny v tvrdeniach strán o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada (§ 186 ods. 2 druhá veta CSP). Odvolací súd poukazuje na to, že podľa pravidiel procesného práva súd nemôže vziať za preukázané také zhodné tvrdenia strán, u ktorých existuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Uvedená koncepcia má zabrániť vytvoreniu fiktívnych skutočností a urobiť ich základom súdneho rozhodnutia. Ak má súd dôvodné pochybnosti o pravdivosti zhodných tvrdení strán, vykoná ohľadom nich dokazovanie. Ďalším limitom, ktorý má posilniť procesnú zodpovednosť strán a viesť ich k tvrdeniu pravdivých skutočností, je norma podľa ktorej súd neprihliada na zmeny zhodných skutkových tvrdení. Pokiaľ teda strany budú tvrdiť v konaní zhodne niečo iné, súd na to neprihliadne a bude vychádzať z pôvodne tvrdených zhodných skutočností [pozri Števček, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, vyd. C. H.Beck v Prahe, 2016, str. 713]. K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd poznamenáva, že parcela č. 797/1 zapísaná na LV č. XXX v k.ú. H. I., je v katastri nehnuteľností evidovaná ako druh pozemku: trvalé trávnaté porasty, a nie ako stavebný pozemok, preto aj z tohto dôvodu sú pochybnosti o pravdivosti tvrdení žalobcu celkom oprávnené a jeho odvolacia argumentácia založená na stúpajúcich cenách stavebných pozemkov od roku 2015, podľa názoru odvolacieho súdu je úplne nepatričná, účelová a neopodstatnená.

12. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že nie sú preukázané žalobcom uplatnené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a neboli splnené zákonné podmienky na zmenu preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je vecne správne, aj pokiaľ ide o výšku peňažného vyrovnania podielov z vyporiadavaného majetku v BSM určenú súdom prvej inštancie a ktoré (vyrovnanie) v konečnom dôsledku súd správne priznal žalovanej strane sporu.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Rozhodnutie o vyporiadaní BSM je v podstate v záujme oboch strán a preto si každá zo strán zásadne platí svoje trovy vynaložené v konaní bez nároku na ich náhradu. Za tohto stavu odvolací súd nemohol o trovách odvolacieho konania rozhodnúť podľa procesného úspechu strán, a preto podľa cit. ustanovení žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

13. Záverom odvolací súd pripomína súdu prvej inštancie jeho povinnosť rozhodnúť o poplatkovej povinnosti strán samostatným uznesením, ktorý je poplatkovým súdom a nakoľko o poplatkovej povinnosti nerozhodol napadnutým rozsudkom.

14. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerov hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).